

L'edat del despertar

grumets

Àngel Burgas

L'edat del despertar

Tercer trimestre
del club de la cistella

laGalera

Primera edició: gener del 2012

Disseny de la col·lecció: Mariano Rolando
Realització de la coberta: Mariano Rolando
Fotografia de la coberta: Àngels Farré
Maquetació: Marquès, SL
Fotografia de l'autor: Antònia Gázquez

Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2012 Àngel Burgas, del text
© 2011 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

Drets cedits a través de Silvia Bastos, SL Agència literària

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95. 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Romanyà/Valls, SA
Verdaguer, 1 - 08786, Capellades

Dipòsit Legal: B-290-2012
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-3721-7

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Índex

Teràpia de xoc	7
La gòtica	27
L'esclava	57
La cartera de l'Enric	83
La festa de <i>quinceañeras</i>	99
L'olimpíada matemàtica	119
Crèdit de síntesi	133
El medi natural	147
<i>Tiburón 3</i>	165
Avaluacions finals i recuperacions	175

*Per a l'Emma Peral i Gifre, que ja
ha despertat i està fent l'ESO.*

*I un agraïment per a l'Arnau, la Marina,
l'Adriana i la Júlia, que s'han llançat al club.*

Teràpia de xoc

A l'hora del pati, després de les dues primeres classes, la Marga em va anunciar que la Maëlle, la seva professora favorita, estava embarassada.

—T'ho ha dit ella? —li vaig preguntar.

—No, és clar que no. Però estava estranya i de seguida m'he fixat en la brusa que du. És una brusa premamà. Se l'ha posada per dissimular el ventre inflat.

Li vaig demanar per què hauria de voler dissimular una cosa tan natural i agradable. La Marga em va dir que potser no ho volia fer públic.

—A tu t'agradaria ser mare, Martina? A mi m'encantaria.

—Potser és una mica massa aviat per pensar-hi, no et sembla?

—*Mi primita Daysi tuvo a su bebito con quince años, los mismos que voy a cumplir yo el mes que viene.*

La Pajarica ens espera sempre al passadís de la primera planta, on hi ha l'aula de primer d'ESO, el nostre curs, però no pas l'aula de tercer d'ESO, la seva, que és a la planta baixa. La Pajarica, que en realitat es diu Vanesa Carranza Hipólita, cada migdia puja una plan-

ta per venir-nos a buscar i després la torna a baixar, perquè el pati és a la planta baixa. La nena fa una ruta innecessària: puja i baixa escales per a res. Però la Vane té una manera de funcionar diferent de la resta de persones. No hi ha manera de fer-li entendre que ens podria esperar a la porta d'accés al pati, per exemple; que no cal fer una excursió absurda per recollir-nos. «*Me da igual. Así hago ejercicio*», diu ella. Els raonaments de la Vane descol·loquen una mica, però val més acostumar-s'hi. La Marga diu que potser és la lògica dels països d'Amèrica Central (la Vane és de l'Equador), però jo estic convençuda que ho fa per no sortir sola al pati. O millor encara: perquè la gent vegi que no surt sola al pati, sinó amb amigues. Des que va arribar a l'escola, la Marga i jo som les primeres «amigues» que té. I ho dic així, entre cometes.

—Doncs no intentis imitar la teva cosina, Vane, que primer has d'acabar l'ESO.

—*Ya lo sé. Ni el Àlex ni yo estamos preparados para ser padres* —va dir.

La Vane, des que pertany de ple dret al nostre club, ha fet un avenç important a l'hora de pronunciar paraules i vèncer la timidesa. Fins fa tres mesos, el seu rècord eren quatre paraules seguides. Ara que s'ha envalentit i se sent segura dins de la colla, xerra pels colzes i els nois de vegades l'han de fer callar de males maneres, perquè diuen que els posa el cap com un timbal. El més negatiu i crític amb el comportament loquaç de la Pajarica és l'Àlex, el que, segons ella, hauria de ser el pare del seu futur fillet. L'Àlex no la suporta. Ni la veu,

ni el físic, ni res. L'odia, per dir-ho ras i curt. Abans de les vacances de Setmana Santa, l'Àlex va haver de sacrificar-se per la colla i simular que volia sortir amb la Pajarica per esbrinar una qüestió important. Quan això es va resoldre, li vam dir que tot era una mentida, que l'Àlex no volia sortir amb ella, que s'havia tractat d'una estratègia per ajudar-nos. Però ella no s'ho va creure, i el cas és que, des d'aleshores, la Vane està segura que l'Àlex li tornarà a demanar per sortir, es convertiran en enamorats i es casaran i tindran fills. En fi!

Com cada dia a l'hora del pati, l'Àlex i els altres ens esperaven sota la cistella de bàsquet de la pista d'esports. Els altres alumnes de l'escola jugaven a futbol, es reunien als bancs de fusta que hi ha al davant de la cuina, o feien grupets aquí i allà per parlar de les seves coses, escoltar música a l'Ipod amb un sol auricular a l'orella (l'altra l'havien de tenir lliure per escoltar les converses i poder-hi participar), i els més grans i trapelles provaven d'encendre un cigarret i fer un parell de pipades d'amagat dels professors encarregats de vigilar el pati. Nosaltres, però, ens reuníem sota la cistella i valoràvem la situació general. La meva germana havia estat alumna de l'escola feia molts anys, i havia fundat un club que lluitava contra les injustícies que es cometien dins de la comunitat escolar. Aquesta, de fet, era la intenció que ens havia engrescat a unir-nos: reactivar el club de la meva germana i convertir-nos en la segona generació de lluitadors contra tot allò que no estava bé. Ho havíem aconseguit? Doncs més aviat no. Però no deixàvem d'intentar-ho.

Des de la seva creació a principis d'octubre, el nostre club havia patit alguns canvis, com ara la incorporació de la Marga, la meva millor amiga, que havia arribat després de Nadal i ara s'havia convertit en la presidenta, o alguna cosa així. La Marga és atractiva, intel·ligent, ràpida, sociable i atrevida. Totes les condicions que ha de tenir una presidenta. Aquest càrrec, de fet, em pertocaria a mi, que vaig ser la que va tenir la idea de fundar el club i que sóc la germana (la sang és la sang) d'una de les representants del club original. Però tots els adjectius que he regalat a la Marga per descriure-la no es podrien aplicar amb tanta convicció a la meva persona. Això és, si més no, el que opinen els nois.

Els nois del nostre club són sis. Les noies, tres. Bé, tres i mitja. I dic «mitja» perquè l'Assump, que és la incorporació més recent, hi és i no hi és. Al·lucinantment, l'Assump, una nena apocada que pertanyia fins el trimestre passat al grup de les nenes apocades i aturades de l'escola, s'havia enamorat d'en Jerry, un dels bessons del nostre club. Insisteixo: al·lucinantment. Com en Jerry podia enamorar-se d'aquella pàmfila perepunyetes i ridícula? La meva mare ho diu sempre: «l'amor és cec». Cec i idiota, pensem nosaltres. En Jerry és treballador, llest i actiu; potser no tant com el seu germà Tom, però molt més que l'Assump, que viu en un món de fantasia on tothom és bo i tothom sent pena pels desvalguts. Segons l'Assump, cada persona és, de natural, una mena d'ONG amb potes. En Tom opina que ella i la seva millor amiga, la Lourdes, són

unes monges adolescents i modernes. Les mongetes, que tenen la seva legió de nenes apocades i bledes a les quals protegeixen, també tenen el seu costat fosc, i jo que les conec bé (la meva mare és amiga íntima de la mare de l'Assump) sé que en realitat són dimonis ressentits disfressats d'àngels del cel. Especialment la Lourdes. Quin mal cor que té aquella bruixa! Per fora tot són somriures i misericòrdia, però per dins és més amarga que una ametlla amarga. I aquesta característica ha provocat que l'Assump encara no hagi dit a la seva millor amiga que s'ha enamorat d'en Jerry i que, com a consort, també forma part del club. Si la Lourdes sabés que l'Assump pensa abandonar-la per unir-se a nosaltres, crec que la mataria. No ho dic en sentit figurat: ho dic literalment. Per això, l'Assump és i no és amb nosaltres. Durant el pati prova de dissimular i continua asseguda al pedrís amb les seves amigues marginades i bledes. Evidentment, no deixa de mirar tota l'estona cap a la cistella, sota la qual hi ha el seu enamorat, que suporta amb paciència la doble personalitat de la seva xicota.

—Li hauries de dir que si vol formar part del club ha de venir aquí amb nosaltres —li diu sempre el seu germà—. No pot ser que sigui del club i que estigui allà amb les mongetes!

—La Lourdes no en sap res —al·lega en Jerry—. Si la Lourdes sabés que sortim junts...

Quan la Lourdes, posem per cas, va al lavabo a fer un pipí, o quan va a la cuina a buscar un entrepà, o va tota sola a recaptar nenes apocades que no tenen

amics, l'Assump aprofita i ve corrents cap a la cistella. Xerra una mica amb nosaltres i amb el seu xicot, però de seguida que veu que l'altra torna al pedrís, ens abandona corrent com una esperitada per tornar amb ella.

—Aquesta nena acabarà malament —diu l'Iker—. Un dia el cor li farà un pet.

—*Por lo menos hace ejercicio. Como yo con las escaleras* —opina la Pajarica.

L'Iker és el company més escarransit. Va a la nostra classe (no com les mongetes, que totes dues fan segon d'ESO), però passaria perfectament per un nen de cinquè o sisè de primària. És allò que se'n diu carn de psiquiatre. L'Iker veu morts. Els veu com si fossin allà amb ell, com si els tingués a la vora. No són ben bé zombis, sinó més aviat morts que han mort de manera violenta. Morts sense un ull, o morts amb la closca esberlada, o morts als quals els falta un braç. Segons la família i el psicòleg, tot plegat és una manera de cridar l'atenció, i la causa del trastorn té arrels cinematogràfiques: d'una banda, la pel·lícula *El sisè sentit*, que la va veure a la tele i el va deixar trasbalsat de per vida. De l'altra, els centenars de pàgines web de cinema *gore* que va arribar a veure abans que els seus pares instal·lessin a l'ordinador de casa un codi de restricció infantil. Ara ja no pot veure segons què, però tots sabem que l'Iker es gasta un dineral en locutoris de xinesos. Abans d'anar al gimnàs (va a un gimnàs per accelerar l'estirada) i sortint del gimnàs, el nen entra al locutori, demana un ordinador i s'està una bona estona mirant tot allò que a casa no li permeten veure.

—Però el psicòleg t'ha dit que no ho miris! —l'escriidassa en Tom, que és el més assenyat de la colla—. Els teus pares es gasten un munt d'euros en teràpies que no serveixen per a res! Si no fas el que et diuen, continuaràs veient morts tota la vida!

Però jo em penso que deu ser com un vici i que costa deixar-ho, igual que a un fumador li costa deixar de fumar, o a un jugador, deixar de jugar. L'Iker està enganxat a la sang i el fetge com a una droga. En Pau diu que li passarà amb l'edat i l'estirada; que quan es faci adolescent li interessaran altres temes i oblidarà els morts. Jo desitjo que quan creixi no s'aficioni a les pàgines de sexe, per exemple, perquè després veuria gent despullada fent marranades a tot arreu.

En Pau va a segon d'ESO, a la classe de les mongetes. Va arribar al col·le al mes de setembre. En Pau... bé, en Pau és... especial per a mi. Al primer trimestre em vaig enamorar una mica d'ell. Potser no va ser amor, sinó els efectes de la màgia negra que va fer l'àvia de la Pajarica perquè jo me n' enamorés. Aquella dona és mig bruixa, i en Pau li va demanar que li fes un conjur d'amor. Jo no crec en aquestes coses, però el cas és que des de llavors en Pau és... especial. És alt, està més desenvolupat que els seus companys. És simpàtic, alegre; té unes espatlles amples, com d'esportista. No sé com dir-ho, però en Pau té moltes coses que m'agraden. Bé, n'hi ha una que no: en Pau és una mica mongeta, com l'Assump i la Lourdes. Té una amiga de la seva classe, la Carla, que està sonada. Té trastorns psicològics com l'Iker, però sense veure morts. És una nena insegura,

amb problemes a casa, amb dificultats de relació amb ella mateixa i amb els altres. És violenta. De fet, al final del trimestre passat em va agredir físicament i tot. I en Pau és de tan bona fe que, en lloc d'enviar-la a la merda, ens va proposar que l'acollíssim al club per ajudar-la. Tothom s'hi va negar, és clar. Aquella nena és un perill públic, i l'Àlex opina que només faltaria una altra sonada a la colla. Diu «una altra» perquè, segons ell, ja en tenim una, la Vane. En Pau va insistir, però tothom s'hi va negar. Tothom menys jo, que hauria de ser la més poc inclinada a tenir-la entre nosaltres, perquè al cap i a la fi és a mi a qui la nena va apallissar de mala manera. Però jo per en Pau faria qualsevol cosa, la veritat. I si ell pensa que ajudariem la Carla deixant-la venir sota la cistella, doncs ja em sembla bé.

—Tu estàs tonta, nena! —em va dir en Tom—. Aquesta boja et va pegar! Com pots ser tan idiota? L'haurien de fer fora de l'escola! I tu acceptaries que vingués amb nosaltres! Que fos la nostra amiga! No hi ha qui t'entengui, Martina.

—Que se'n vagi amb les mongetes —va proposar en Harry Porker—. Elles són especialistes en casos perduts.

En Harry Porker en realitat es diu Adrià, però s'assembla molt, físicament, a l'actor que fa de Harry Potter a les pel·lícules. És igual. La cara rodona, les ulleres, el serrell. Amb una diferència: el nostre Harry és la persona més bruta i deixada del món. Les qüestions d'higiene no van amb ell. No li agrada dutxar-se, ni tallar-se les ungles, ni pentinar-se. No li agrada la roba

neta. No li fa res anar amb taques a la samarreta, ni restes de Cola Cao als llavis. Quan es constipa és horrorós: al voltant del seu nas s'hi acumulen els mocs secs i formen nius. És repugnant. No sap què és un desodorant, per exemple. A l'hora d'educació física el fan canviar en una sala a part, lluny del vestuari dels nois. En tornar de Nadal es va produir un canvi en la seva personalitat fastigosa, perquè resulta que es va enamorar a través del messenger i va decidir que la seva xicota virtual, quan el conegués, valoraria que fos un nen net i arreglat i no una bossa de deixalles. Però això no va passar mai, i quan en Harry va saber que no hi havia res a fer, que la princesa virtual no seria mai seva, va tornar a ser el porc pudent de sempre. Però no va ser la impossibilitat de l'amor la cosa que el va fer desistir en el seu projecte de neteja, em penso jo, sinó la seva condició natural: en Harry ha nascut per ser un ésser fastigós. No n'hem parlat mai directament, però tots sabem que la princesa dels seus somnis era l'Assump, la mongeta de segon, i el seu gran aliat, el bessó Jerry, s'ha convertit en el lladre del seu tresor. Durant el pati i sota la cistella, els pocs moments que la nena pot escapar-se de la colla d'apocades i ens visita, en Harry fa com si no passés res, com si mai no hagués estat enamorat de l'Assump, com si en Jerry mai no li hagués pres la seva princesa somniada, i accepta amb resignació que les coses van com van i que no són necessaris més sacrificis d'higiene per conquerir una batalla que, d'entrada, té perduda.

—Quants dies fa que dus aquest jersei, Harry?

—li pregunta en Tom—. En aquesta taca immunda de quètxup ja comença a haver-hi fongs.

La Marga opina que tanta culpa té ell com la seva mare.

—A mi no em deixarien anar a escola amb un jersei tan brut. Jo em penso que la mare d'en Harry deu ser una porca com ell, i que la rentadora, si en tenen, deu estar rovellada de no fer-la servir.

La Marga va sempre arreglada i moderna. Va viure molts anys a París, perquè el seu pare és pilot i treballava a la companyia Air France. A principis d'any va canviar d'empresa i ara treballa a Ibèria, la companyia de vols espanyola. De les moltes coses que m'agraden de la Marga, n'hi ha una que destaca per sobre de les altres, i és precisament aquesta, que el seu pare sigui pilot d'avions. Jo, des de ben petita, he tingut una fal·lera amb això de l'aeronàutica. M'apassiona tot el que té a veure amb el món de l'aviació i mai no havia conegut un pilot en persona. Per Setmana Santa, el seu pare em va obsequiar amb una de les experiències més gratificants de la meua vida: ens va convidar, a la seva filla i a mi, a un vol Barcelona-Madrid, anar i tornar, amb visites a la cabina de comandament incloses. Va ser el dia més feliç que recordo! El pare de la Marga em va explicar com funcionaven tots els instruments i com controlava els aparells. Em va deixar llegir per megafonia l'informe de vol. *Manòmetres, compta-revolucions, amperímetres, llum de mapes, pedals del timó de direcció, regulador de mescla, brúixola magnètica...* totes aquestes paraules van quedar enregistrades per

sempre més al meu cervell i em van convertir en la nena més agraïda del món. Quan vam arribar a l'aeroport de Barajas, a Madrid, no vam enllaçar de seguida amb el vol de tornada. Ens va dur a les dependències oficials de l'aeroport i a la sala VIP dels alts comandaments. Amb un microbús, ens va acompanyar a la torre de control per veure en directe la feina dels controladors a través dels vidres octogonals que envolten la torre. Jo era tota ulls i orelles, i em feia l'efecte que surava en un núvol tan dens com els que havíem creuat mentre solcàvem el cel. Els meus pares opinen que la meva afició malaltissa pels avions pot arribar a ser perillosa, i que hauria d'esforçar-me a gaudir de les coses habituals que agraden a les nenes de primer d'ESO en lloc de somiar ser un pirata del firmament. L'endemà d'aterrar a l'aeroport del Prat, els meus pares van convidar la Marga a passar el cap de setmana a la Garrotxa, a la casa de pagès que era de l'avi i que ara és nostra, però reconec que aquell Divendres Sant jo estava tan atabalada per l'experiència de volar que gairebé no vaig fer cas a la meva amiga ni vaig participar en les activitats que la mare havia preparat per entretenir-nos.

—Nena, Martina, aterra! —se'n reia el meu pare veient com jo caminava com un autòmat sense cervell per la Fageda d'en Jordà—. Hem convidat la Marga perquè estiguen juntes i us ho passeu bé, i tu sembla que encara no has baixat de l'avió!

A l'escola em diuen *Air Force One*, que és el nom de l'avió del president dels Estats Units. Al principi em

rebertava que m'ho diguessin, però ja m'hi he acostumat. La Marga se'n fa càrrec, de la meva passió, perquè tota la vida l'ha passada al costat del seu pare, que és també un fanàtic de l'aeronàutica. La Marga diu que quan acabi els estudis obligatoris el seu pare farà mans i mànigues perquè m'admetin a la millor escola de pilots del món. Ella sí que m'entén i em respecta, i per això és la meva millor amiga i no m'imagino la vida sense ella al costat.

Qui tampoc no se la imagina sense la presència de la Marga és en Tom, un dels bessons. És el nen més llest de l'escola, sens dubte. Té les millors notes; presenta els millors treballs; fa les preguntes més intel·ligents i és capaç de parlar de temes de política i economia en l'àmbit internacional. Està al dia de la feina del Govern, de les evolucions de la borsa, de les intervencions de les ONG a tot el planeta. Llegeix la premsa, els suplementos culturals dels diaris i les revistes de divulgació científica. En Tom és un adult en el cos d'un nen, i precisament això, aquesta deficiència natural, és el que darrerament l'amoïna. Es va quedar corprès de la Marga el primer dia que la va veure a l'escola, i d'ençà lluita amb totes les seves forces perquè la meva amiga es fixi en ell i, amb el temps, se n'engamori. El problema és que, d'entrada, la Marga és incapaç de distingir-lo del seu germà, en Jerry, perquè la veritat és que s'assemblen com dues gotes d'aigua. Els altres, que fa temps que compartim l'aula amb ells, hem après a identificar-los de seguida, però ella, que és nova, no sap mai qui és qui.

—Bon dia, Jerry! —el saluda la Marga.

—No sóc en Jerry. Sóc en Tom.

—Bon dia, Tom! —corregeix ella, sense immutar-se.

Però aquesta indiferència destrossa els nervis d'en Tom, que de seguida es queda ensopit i malhumorat, veient com ho té més difícil del que es pensava per cridar l'atenció de la filla del pilot.

—No em reconeix —es lamenta—. No sap ni qui sóc. Em menysté. Ni tan sols es fixa com m'esforço per diferenciar-me del meu germà. Durant la Setmana Santa vaig demanar a la meva àvia aragonesa que ens fes un jersei amb el nom de cadascú escrit a la pitrera, a veure si així li facilito la feina.

I la veritat és aquesta: des que va començar el segon trimestre, en Tom procura no assemblar-se al seu germà. Des de sempre, la seva mare els pentinava igual, els vestia igual, els comprava les mateixes ulleres. Era graciós veure'ls arribar a l'escola, un al costat de l'altre, com si fossin la mateixa persona repetida. Els professors els confonien sempre i s'equivocaven cada vegada que en cridaven un perquè sortís a la pissarra. Ara, però, en Tom lluita aferrissadament contra aquella mala jugada del destí i s'ha fet un tall de cabells nou, ha insistit als seus pares perquè li deixin posar lents de contacte en lloc d'ulleres, i es compra la roba en una botiga on no se la compra el seu germà. Tot i així, la Marga no l'encerta mai i sempre s'equivoca.

—Hola Jerry! T'ho ha dit el teu germà que ahir vam anar junts a la biblioteca? —li pregunta la Marga, riallera.

—No sóc en Jerry. Sóc en Tom. Ahir vas anar amb mi a la biblioteca —diu ell, amb un fil de veu.

Quan la noia fa «ui, perdona, no t'havia reconegut» i gira l'esquena, el pobre Tom tanca els ulls, nega amb el cap, i va a seure, esmaperdut, a la seva taula.

A la primera mitja hora de pati sota la cistella després de les vacances, vam parlar del possible embaràs de la professora de francès que havia descobert la Marga. Els nois no mostraven gens d'interès pel tema, i només l'Iker va fer una broma de mal gust sobre la manera com s'havia produït la fecundació. Homes! La Marga confiava que la Maëlle l'hi explicaria, ja que és la seva alumna preferida i no podia ser que li amagués una qüestió tan important. Va arribar a dir, cosa que va provocar la mofa de tots els altres, que vés a saber si fins i tot li demanaria de ser la padrina del nen o la nena que havia de néixer. A mi també em va semblar una idea absurda. Com li havia de demanar allò, la Maëlle? La Marga era només la seva alumna! És clar que sabia un munt de francès, però això no tenia cap mèrit, ja que havia viscut molts anys a París. D'aquí a pensar que la faria padrina del seu fill...

—I per què no? Ens estimem molt, la Maëlle i jo! M'oferiria a fer-li de cangur cada tarda. Duria el nen a passejar amb el cotxet i li canviaria els bolquers. No sé per què us fa tanta gràcia.

En Pau té una nebodeta. La seva germana és molt més gran que ell i ja s'ha casat i ha tingut un fill. Va dir

que no havia canviat mai cap bolquer a la nena, i que no tenia el més mínim interès a fer-ho.

—És una pallissa de feina —va afegir—. No sé quin gràcia li veus en això de remenar la merda.

—Jo en conec un que potser s'hi aficionaria, oi Harry? —va apuntar l'Iker.

En Harry el va insultar, però no es va entendre res del que li deia perquè parlava amb la boca plena de pa amb xoriço, i una taca brillant i oliosa al voltant dels llavis. L'única que convivia amb germans petits a casa era la Pajarica, que en tenia tres, amb un dels quals compartia habitació.

—*Son pesados, pero muy monos. Lo que a mí me gustaría es tener un hijo, un bebé, como Maëlle. Mi primita Daysi tuvo...*

—*¡Cállate la boca, niña!* —la va interrompre l'Àlex, que no la suportava, i menys ara que parlava pels colzes—. Et vam posar *Pajarica* perquè semblaves un ocell que no piulava, però ara t'has convertit en un lloro!

—No teniu sentiments —es va queixar la Marga—. La maternitat és la millor cosa del món, i només d'escoltar-vos entenc el que sempre diu la meva tieta: que el fill és de la mare i que el pare és un element circumstancial.

—Això és una bajanada! —va saltar en Tom—. Els homes tenen el mateix dret que les dones a fer-se càrrec dels seus fills. Un fill és de tots dos! L'un i l'altre són imprescindibles! Jo dono suport als pares que demanen igualtat de condicions en el cas d'una sepa-

ració; la custòdia sempre es dóna a la mare i el pobre pare s'ha de limitar a veure els seus fills quan toca per contracte.

—Doncs no prediques pas amb l'exemple! L'actitud que mostreu parlant de la maternitat ho demostra, Jerry —li va dir la Marga, equivocant-se, com sempre, de bessó—. No teniu sensibilitat, ni esperit maternal! Us foteu de tot. L'únic que us interessa és el moment puntual de la gestació! —I de seguida es va girar cap a mi—. No puc suportar aquesta incertesa, Martina. M'acompanyes a preguntar a la Maëlle si està prenyada?

Li vaig dir que no. I li vaig recomanar que no ho fes, que aquestes coses es diuen quan toca i quan la persona creu que és l'hora de dir-ho. Però la Marga, decebuda, es va allunyar de la cistella mostrant el seu desacord amb la nostra actitud.

—Aquesta nena és tonta —va dir l'Àlex.

—Qui està embarassada? La Marga? —va preguntar de cop i volta en Harry, que, com sempre, havia estat desconnectat de la conversa mentre devorava fastigosament el seu entrepà del migdia.

—Com ha d'estar embarassada la Marga, animal? —li vaig etzibar—. Tu no penses, nen! Tu vius en un altre planeta pudent, Harry! Com vols que la Marga estigui embarassada?

Vaig abandonar també la cistella, empipada amb els uns i amb els altres, renegant del club que ens entestàvem a formar. Com podia desitjar formar colla amb aquells personatges?

—¿Puedo acompañarte, Martina?

—¡Ni se te ocurra! —vaig escridassar la Pajarica sense ni tan sols mirar-la.

Començàvem bé el trimestre. Quines perspectives! Menyspreu, odi, incomprensió. En Pau no va mostrar la més mínima intenció de seguir-me ni va obrir la boca per donar-me la raó. En Pau es va quedar callat i quiet com un musclo. Quina colla d'impresentables.

Vaig passar per davant del pedrís on seien les nenes bledes capitanejades per l'Assump i la seva amiga.

—Per què no seus aquí amb nosaltres, Martina? Estem explicant anècdotes divertides de la Setmana Santa! —em va proposar la Lourdes.

—Doncs que bé —vaig murmurar.

—Fas cara d'enfadada. T'hem dit mil vegades que no et convé barrejar-te amb els nens aquells de la cistella. No fan per a tu, Martina —em va advertir—. El teu lloc és aquí amb nosaltres, que t'entnem i et donarem suport sempre. Oi nenes? Oi que la Martina és una de les nostres?

Mentre aquella tribu de sòmines feia que sí amb el cap, vaig observar l'Assump que, capbaixa, s'havia tornat vermella com un tomàquet.

—Aquells brètols no parlen de res interessant, i pretenen viure aventures ridícules. Mira-te'ls. Mira la fila que fan. El que veu morts, els Zipi i Zape, el fastigós, el malcarat... i la reina de la festa, la Vanesa. Quina una —deia la Lourdes, enumerant amb menyspreu els meus companys—. La Vane es va apartar de nosaltres quan li havíem donat tot l'amor i tota la compren-

sió que necessitava. És patètic que una nena com ella s'allunyi de les que volen ser amigues seves per anar-se'n amb aquella colla de...

—Vols fer el favor de callar, monja diabòlica? —la vaig escridassar, feta una fúria—. Vosaltres sí que feu pena!

Vaig marxar d'allí pitant. La Lourdes estava malament del cap, i tenia collada l'Assump. Potser havia d'haver aprofitat l'ocasió per anunciar-li que la seva millor amiga era una de nosaltres per molt que se n'amagués durant el pati. Però no ho vaig fer, és clar. Vaig anar disparada al lavabo per no sentir res ni veure ningú. I és que em dolia que la Lourdes tingués una mica de raó: els meus amics em treien de polleguera. La Marga i jo ens enteníem bé quan estàvem soles, quan no hi havia ningú al voltant. Però a l'escola era diferent. Hi havia els nens del club, i hi havia la Maëlle. Moltes interferències que posaven entrebancs a la nostra amistat.

Em vaig tancar al lavabo una bona estona. Quan en vaig sortir, més calmada, vaig veure que davant de secretaria el nostre tutor havia convocat l'Àlex i l'Enric Mitjà. Ells dos són enemics irreconciliables. Abans de les vacances es van barallar al pati de l'escola i van rebre un càstig que es va allargar una setmana. L'Enric és el rei dels brètols. És el nen més idiota, el més bandarara, el més poca-solta. Nosaltres, els del club, ens hem enfrontat a ell i als seus amics un munt de vegades. Són estudiants pèssims, mals companys; tenen mala relació amb els professors i no mostren cap mena

d'escrúpol a l'hora d'humiliar companys més dèbils, com van fer durant el primer trimestre amb en Harry. L'Enric Mitjà és una mala persona i l'únic que té de bo és el seu aspecte. Sembla més gran que els altres i és el més atractiu de tota l'escola. La seva personalitat de gamberro el fa popular, i tots els alumnes de l'escola l'admiren, el respecten o bé el temen.

El tutor parlava amb ells. Jo vaig simular que llegia els anuncis penjats al taulell de secretaria mentre escoltava la conversa.

—I ja està decidit. Serà una teràpia de xoc —deia el tutor—. Si no sabeu acceptar-vos l'un a l'altre, potser és perquè no us coneixeu prou. Us asseureu junts a classe i fareu junts els treballs en grup. Ja he parlat amb tots els professors i pensem que és la solució. No voleu caldo, doncs dues tasses.

—Però... —va intentar oposar-s'hi l'Enric.

—No hi ha res a dir —el va tallar el tutor—. Ara, quan torneu del pati, ja podeu ocupar les dues taules de la primera fila. La professora d'anglès n'està al cas.

L'Àlex i l'Enric junts? Asseguts de costat? No m'ho podia creure. Per la cua de l'ull vaig clissar l'expressió de l'Àlex, que era la d'un pres a qui acabaven de condemnar a cadena perpètua. Com havien de seure junts si s'odiaven a mort? Mai no s'han pogut veure, i això que van a la mateixa classe des de primer de primària. L'Enric ha insultat l'Àlex amb tots els adjectius i malnoms possibles. I ell ha declarat l'Enric culpable de totes les coses dolentes que passen a l'escola i que enterboleixen el clima de convivència. L'ha denunciat,

l'ha perjudicat i ha aconseguit que en sortís perjudicat sempre, tant si era culpable com si no. Després de la baralla final i del càstig, van començar les vacances, i l'Àlex va procurar oblidar-ho tot. Ara, pel que es veia, el tema «Enric» es convertiria en un suplici constant. Jo estava segura que el tutor s'equivocava: allò no era cap solució, sinó el contrari. Allò era el tret de sortida d'una carrera brutal i sense fre de conseqüències devastadores. El comunicat d'inici d'una guerra cruenta i salvatge de la qual estava claríssim qui en seria el perdedor.